

N 110 V

Vid Lars Conrad	
Petterzohus bål	2. 10
Hertigen af Skåne	4. 6
Den döfstamme	7 5
For Kongen	8 6
Sommargväll på	10 5
Kullaberg	
Boktryckerikonsten	13 7
Den lillas sorg	15 7
Skymningstänkar	16 8
Et hem i nordens	20 9
Julhelming till	23 7
Josterlandet	
Soar på skålen för	
Sonige	26 10
Sjung min själ den	
Eviges tof	29 9
Lifvets lycka	32 7
Aed med Tyrannerna	34 16
En Stockholmsresa	
Till häst för 200 ar	
sedan	37 15

3

Wid

Lars Conrad Petersohns

bäl

den 19 Aug. 1900.

1. God vännar! lågan mot den blå gardinen
Lig höjer med ett hemmet och arystet din
Fåg löser hos envar i dystra minnen
"Ne brinner han, vår käre Petersohn!"
2. Men vareu lugna, hvad af eld förtäres
Är blott hans giktappfyllda, gamla kropp
Den bättre delen af vår Pelle bäras
På lågorna till högre världar upp.
3. Det skall så vara: sista vandringens milst
Det ligger bortom (Bemp och) är af kamp och ^{strid}
Från vaggan skynda alla häv mot bältet
Och kort och ond är vår sländes tid.
4. Men har vi lifva, bländas, döras, drömma,
Dig, Petersohn vi ej förgäta, nej,

3

Falla hjertan, älskande och ömma
Dig gömmer (bilden af) djupt ditt ädla konterfej

5. Så komma minnen, ständigt fram besvarna,
Som föra tanken ifrån jordens lara
Och visa kärligt på din lilla urna,
Som står på äldste sonens fönsterkarn
6. De hvirka: Stirk var eld som brände inne
Den ädles utaf plågor lärda kropp
Men hvad var det emot hans varma sian
Mot glöden i hans heta hufvudknopp
7. Och därför länge till din kalla aska,
Trots tid och glömska veta vi ändå
Ett tacksvart folk skall med beundran
Med sina tårar vätande dess lock. ^{fräcka}
8. Dock, raser striden än en gång i Norden
Din egen strid för frihet, menstkrätt
Vi krossa krutken emot fosterjorden
På askan flyger omkring berg och stätt

9. Från hvar atom skall då en kämpa stiga
Som drår sitt svärd mot hvarje litet skäl
Och till ett stoft koru varder till en piga,
Som mantrar kämpans skurar blankt hans hjälm.

10. Men tiger Eric och vår skörd förbränd
I myggr teg af sommarsolens brand,
Vi strö ditt stoft der som det svärast kunnas
Och göda så ett fjärdeds tunnland.

Hertigen af Skåne.

1. Vysa litet furste barn,
sof på dnu och sidan!
Mor din nyter purpurgrün,
aktar grant på tiden.
Far din går på Tankebro,
ser på tidens nya sko!
den skall sonen bära,
sig till gagn och ära.

2. Modu spänner purpur nät
öfver vaggan lilla:
hvarje maska, stark och tät,
tid vill hon ej spilla.
Kommer giftig mygga fin,
ej unger smickersängen sin,
snart hon vingew mister,
mammans nät ej brister.

3. Sof då litte barn sof godt,
kärlek dig skall skydda!
Uti kungens gyttne slott,
uti gård och hydda
väfvas skall den mantel bli,
som vår litte prins skall få,
om han den vill bära
land och folk till ära.

4. Stycke hållt bredt, men leant,
mor din åt dig väfver.
Seger svärdet, blankt och rent,
far din åt dig kräfver;

kräfoer det på svenskans sätt
med all äleka landet rätt,
di i hjertats kamrar
folket svärdet kamrar.

5. Trohet är den kappan blå,
litet prins får bära,
Kärlek klingas, du kan få,
fästet heter Ara
Hjelm och sköld för prinsens och
samt en tappert kämpaflock,
som mot mörkret strider,
får du nog omsider.

6. Englar stå kring litet barn,
som er ännu minnes!
I litet alla mökka gån,
som kring vaggan spinnes;
giftig spindel, broms och mygg,
orm, med glatt och bystig rygg,
bjöd den hela skara
bort till turken fara!

Den döfstumme.

1. En Tiggare som var bit' döf och stum,
Satt ständigt vid en väg på dikeskanten.
Der dröjde han tillo dagen blifvit skum
Och stundtals räckte hon en slanten.
2. Det var en gång en resande som kom
Till denna trakt der han ej folket kände
Han göt en oucki det han såg sig om
Och märkte Tiggarens elände.
3. Blind larrarover under himlens hoalf
Han ej i andra länder setit hans like
Lik aspens löf, den arme satt och skalf
En hemsk Fjig er vid vägens dike.
4. Han gick till honom fram och sade så
Med milda ord "Du syns mig halfdöd redan
En skärf har jag till hands den skall du få
Och mer vill jag dig skänka sedan."

"Hvad är som plåger dig? Gif mig ett svar.
 Kanoke du här ett lyte desto värre"
 Nu resten liggars sig så lång han var
 "Jo jag är dufstun nädig herre!"
 Fr.

For Kongen.

1. 3 Kreds om Kongen, danske Maend
 Den Rigets Fane bærer
 Og Hoer, som trofult følger den
 Og Nam vort Maerke aender.
 Guld kronen, om hans Gase lagt
 Betyder: Han er höjst i Magt
 For Kettens Gang og Lovens Magt
 Hoopet vort Samfund hviler.
2. Maaske det findes dem som Tro
 At Kongen kunde sparas
 Og ydre Fred og indre Ro

Vel uden Nam beovers
 Men hurtigst visner Friheds Trae
 Som skulde give Placater Læe
 Hvor Hoer sin egen Ryg kan Klæe
 Og Purpurkabbers Jæller.

- 3 Der stude er, hvis hoene Kund
 For Kongen ej vill böje
 Sig for hans Vilje kryber ind
 Og deres Spændte Trøje
 Men mon det var en Løsning god
 Hvis En vaeldens Sig opstod
 Og overgalt sig hylte lod
 Og Folket Friheds Maske
4. Held as sin Ret vil Kongen ej
 For et Fad Lindes seelge
 Men heud Lovens slagne Vej
 At Spor i Frihed vaelge
 Vi kjorte vistnok gjerne fort
 Vi snegle nödig Tidens bort
 Men værre var det, om tilkort
 Vi kom, saa Vognen vaelted.

5 Nu er igjennem tyve Aar
 Vor Konges Retsind prøvet
 Dets Gjærning Han i Tunge Kaar
 Har som i Medgang övet
 Det veed Enhver hvis Bryst er frit
 För Herskerdrömmes Marcidit
 At Kongen under Hvermand sit
 Og Ret og Pligt vil gjøre.

6. Hold derfor sammen danske Mand
 Om Kongen og om Kronen
 Vi kan ej saone Han og den
 De holde paa Nationen
 Hvis Noget kommer dem förnär
 Der skal der ned staa anlaes
 Af Maend, som er Hens Fjellid værd
 Og Folkets Tak fortjene!
 Carl Floug.

Sommargård på Kulla
 berg.

1. Ett fagert afstonskimmer lig
 utöfvar vidan nejd
 mot klippmängd strand, drog skannig
 väg
 med brus från ändlös fejd.
 Natur'n på nytt, till hvila gick
 och i en dagers sista blick
 från purfrad väster solen göt
 sin glans på Kullaberg.

2. Der lekte på den brante håll
 en vind med svalka i
 och högt mot himlens klara fjell
 sjöng Lärkan, glad och fri
 och Gångens bligga blomma lig
 på brant, därundera käftets väg
 sig tornade med vildigt sorl
 och bröts mot Kullaberg.

3. En seglare på fjerran djup
 mot Sundet styrde fram
 bland böljorna hans smärta sluf

med fart och fridga sam
 Hus skeppet uppå hafvet loff
 han sig mot bergets (lopp) höjder opp
 och gjorde för ett sken der från
 "gif akt" för Kullas fyp.

4. Och dagens fägring hade flytt
 till andra nejder se'n
 och natten bredt sig ut på nytt
 med minens bleka sken.
 En äro mer sällsam präkt sig spred
 utöfver land med skog och hed
 och öfver haf, (med) men skräast var
 den dock på Kullaberg.

5. Och småningom naturens lek
 för natters hvila stöt.
 För stilla frid den undanvek
 som sig bring nejden göt
 Och göllens snart förfluten var
 men uti minnet står den kvar
 och aldrig, aldrig glömmes jag

min göväll på Kullaberg.
 W.

Boktryckerikonsten.

1. Engång en bräcklig fjäder satte
 vid världens skrifbord stott
 och manken skref i ebbens natt
 och mal för läde snilletts skatt
 och tanken gick i kallt.
2. Dess hvita soan med fläcked by
 på Tidens böljor samman
 och ljuset bröt ur klar ned sky
 och Gutenberg göt Scheffers bly
 och Luther trädde fram.
3. Di skilfde mökret på sin stol
 för trycket darrade
 och det blef fikt, dag och sol,
 och Newton mätte himlens pol
 och jordens rad Linné.

4. Ett band var brutet, en Titan
var lös och drog sitt svärd,
Den fingre saden bröt sin band
och sköljde som en ocean
af ljus den vide värld.
5. Du lilla doerg, du grå metall
som tycktes född till slaf
hur har du frigjortt verlden all?
Hur har du blifvit jätters fall
och Tankens vandringsstif?
6. Det var för att din första bragd
var evighetens ord
det var för att du oförsejd
den grund har mural som är lagd
för himmel och för jord.
7. Så mura, mura oförskräckt
på samma grundval äm,
och när den hvarje byja bräckt
och fri är menskers helt slägt,
— smält hop till bly igen.

Den lillas sorg.

1. Från skolan gingo Frans och Lina
— Två täcka syskon hand i hand
Med flickans kind, den runda, fina,
Hon glödde som i feberbrand.
2. Var icke ledsen, Lina lilla
Såd' Frans och smekte systern ömt
Det gick ju ändå ej så illa
Och snart den goda frun det glömt.
3. Imorgon kan du betan åter
Och sedan kan du hvarje dag
Men var nu glad, ty om du gråter
Så blir jag ledsen, också jag.
4. Hon brann des ja ej den gamla
Och sen — nej stanna icke — kom

Tror du jag är en sådan skrämla
Att jag för mamma talar om...

5. Ach Frans du, suckade den lilla
Det trenne gånger häudt mig nu
Och det är grufligt grufligt illa
Ty bara bör' läsa flitigt ju
6. Om blott hon bankat mig förskräckligt
Som pappa (hon kan banna han)
För det jag ej läst på tillräckligt
Så hade det ändå gått av.
7. Ty bannor aktar jag så föga
För det jag den så ofta hör - hör
Men tåren i den gamla öga
Se det är den jag gråter för!

Skymningsstänkar

1. Säg, har du stått en (god) gång då qvällen
skymmer.

Och solen purpurfärgar vesteras rand
Och sett, hur dagen med dess oro rymmer
Dett frideus engel hägnat stad och land
Och då helt säkert glömt de små bekymmer
Som nog, jag vet det, tryckte dig i bland,
Och känd dig fri likt fjogeln uti landet
Som qvänder visor uti morgonstunden?

2. Så ofta jag. Min teatke då sig svingar
Ditopp, ditopp mot himlens stjärnesal
Och davids harpan för mitt öra klingar
Och bort besvärjer hjertats tysta goal
Och frid och hopp ditin i stället bringar
Ack, det behöfs nog här i sorgens del
Om allt sig tar i mörker för vårt öga
Och ingen stjärna ler i frän det höga.
3. Hur lyft ändå att någon gång få glömma
De band som fjättra en i jordens grus
Att få för några korta stunder drömma
Bort jordalifod med dess larm och brus
Få höra underbara toner strömma
Och bada blicker i ett hej af ljus!

På glömmes bort hvad förr har gjort oss små
och sköna tankar vakna i vårt hjerta

4. För minnet träda fram de barndoms tider
Då allt i solljus för vårt öga låg
Då är ej präpöls lifvots hirden stridur
Och därför allting likte för vår huj
Och luftslott byggdes, hvilka sent om
Men aldrig uti verklig beten (låg) sig sieder
Vårt lif föt fram, en dans på blomsträngar
Små tonar skoga takt på silfversträngar

5. Men ack för snart svann bort vårt barn
Dess stängda portar öppna sig ej mer doms Eden
Vår drömda värld blif kanske blott lik heden
Der ej ett träd åt vandrarns svalka ger
Der många vilse gick på dunkla leden
Utmattad sjönk på Torra sanden ner -
Den pilgrim lik, ej helga grafven hunnit
Dess dom ej sett, ej segerpalmen vunnit
6 Dock blifvit sig till att sängen kan uppamma.

6. På jordens dal den sounna Edens ro
Att ur dess klara rena offerflamma
En bättre tid för jordens barn ^{skall} gro. skall
Men då den måste i präw höjden stamma
Der otörd frid och glädje samman bo
En quista vara utaf himlajuset
Och längta åter hem till faders huset.

Men många lya ständes upp att sjunga
7. I tanklös yra stora världens luf
En annan ljuder både gamla unga
Att tända rökelse vid lustens hof
Att uppå smickrets falska vägor gunga
Begärelsen uppväcka hvilken sof
På blomstra icke paradiset väras
Men sängens eget gräter sorget liras

Vij reu ogrundad diktnes väg må vara
8. ~~Men många lya ständes upp att sjunga~~
Guds eget ordet spegla sig deri
Drick då derur - den källan underbara
För alle öppen står, är alltid fri -

Och alla missjud skola hädesferas
 Upplösa sig i stilla harmoni
 Den mörke andan flykta ur ditt sinne
 Och Guds makter bygga bo derinne
 I Herrens

Att hem i Norden.

1. Hur lyckligt att hafva ett hem i vår Nord
 Der lugnt mellan fjellens det är
 Hur godt, då ditt arbete ligger ditt bord
 Att fiendens steker ej skär
 Då hem du vid dagsverkets slut dig byger
 Hur gäfl, om i gät dig kärlekens ser
 Efter mödan.

6. Och bäddar och vinter sig drifoor, som stå
 Så högt som du timrat ditt hus
 Och fryser och vingar på foglarnes små
 Om göllens vid norrskens Guds
 Du (och) sätter dock lugn vid din värmande
 Härd.

Och talar med maten och baran om den värld
 som är utom.

3. Vi ä' på marknad här i lifvet en hvar
 Och mängden af masker är stor
 Der talas ett språk, som i barndomens dag
 Vi icke ha lärt af vår mor.
 Men världen skall lemna din tröskel i ro
 Om sanningens blott i hvarst hjerta får bo
 I din bydda.

4. Om julew du delar på fädernas vis
 Din keke med hungiande nöd
 Ja delar med himmelsens foglar (en) din spis
 Och ger dem en kärpve till bröd
 Och tacksam mot Gud på den signade gåll
 Du läser din böw och är glad i ditt tjälle
 Påson baran.

5. Men våren har kommit och ropar dig ut:
 Hvar sippa har vaknat, som sof,
 Och väljorna sjunga att vintern är slut,

Och lärkor na jubla hans lof.
Då vidgas ditt bröst och då vidgas ditt hess
Då fröjdas "de små" och då följer du dem
Allt i verlden.

6. Hur herrlig är nordens, då sommaren har
Den slutit till blomstrande barn.
Mer skön var y jorden den morgon som
Då solen först kyssade den varda ^{var}
O arbetaren klager att dagen är lång
O hösten skall löna hans möda ^{av} gång
Desto mera.

7. Och när som han kommer den herrliga höst
Han kommer som kärlekens son
Han kommer till alla de lifvandes tröst
Och utdelar himmels län
Och nöden, den följer i arbetets spår
Och plockar de ut hvilka skörderna förenar
Till de sine.

8. Så lefver da nöjd med ditt dagliga bröd

Och prisar som galdet din kraft
Och räddar dig arbetet endast från nöd
Hvad gör det om litet du haft
Om hjertat allenast ess guldgräva är
Och bloss ej behöfs för att upptäcka der
Några skatter?

9. Om lyckan da bygger på tur i vår verld
Så mistar du lätt hvad du vunn
Men om du med möda gjelf murar din kärlek
Den spirtörl förs vinna ej kard
Ty rager och stormen hvar sten ifrån sten
Så har du i himmelen marat dig en,
Som är evig.

Helhetsning till fosterlandet

Paris 1881.

Hvem är gästen som på lätta vingar
Kommer sväfvande till nordens strand
Och med strålen ut sitt öga bringar
Fridfull helning från ett bittert land?

Hvem är gästen, som i slott och hydda
 Mötes hjertevarmt af en och hvar
 Som en älskling ifrån dagar flydda
 Hvilken minne troget öfver goar?

2. Ach, du frågar! — Från din barndoms stunder
 Minns du honom utan tvifvel än
 Då han kom med sina rika under
 Och blif helad som den bästa vin
 Står ej minnets altar vigdt till festen
 Brinner ej derpi en ljus skär
 Då du finner att den kära gästen
 Julens hulda, ljusva genius är!

3. Jo, nu künner du de blida drages
 Öfrån jordom, fast du blick är matt
 Och en här af minnen ut i dagen
 Träda strilande i dunkla natt.
 Hjertat klappar, ögat fyllo af tårar
 (O) Mannen stannar sejt fram en böu
 Och i glansen utaf flydda värer
 Lifvets drömm du åter finner skön.

4. Än en gång du ser din faders hydda
 En af gästens ljus din natt för glans
 Och de kära rummen stå der prydda
 Med hvard bäst i hela huset fans
 Spiselbrasaas muntra ligor spraka
 Lyshkonkretsen åter samlad är
 Jemväl de som vändt till Gud tillbaka
 I din trogna famn du stuter här!

5. Och de glada stunder sväfva stilla
 Liksom enger för din tjursta blick
 Tydlige som ännu ingen vill
 Hvilken blott us minnets gömma giet
 Det är kärslans skatter och de väge
 Öpp det bästa af hvard nu du har
 Helgedomar, hvilka tydligt säga:
 Du är rik då oss du äger goar....

Nu, då (ifrån) fjerran ifrån hemnets delar
 Jag en helning sänder fädrens jord
 I mitt bröst en stilla längtan talar
 Om de väna byggder långt i nord.

Och med stilla röst jag ödmjukt beder
 Skydda Gud! mitt dyra fosterland
 Värna folkets dygd och tro och heder
 Led (din) dess bana med din starka bethand
 land

7 Skänk välsignelse kvar redlig möda
 Frösta den som plågas byja bär
 Löna oddarnas flit med riklig gröda
 Och din hjälp hoart nyttans värf (begär)
 Gif envar som svartt dygdens fana, bestäs
 Kraft att härda ut i kampens brus
 Sent (med kraft) föröriga att med frunging
 Väg för frihet, sanning, rätt och ljus! bana
 Reinhold Winter.

Levar på skålen för Sverige.
 vid Gufsens bads (d) jubileum den 24 Juni
 1883.

1. Långt skild från gatornas barer och stift
 Jag låg på gräset på Gufsens år
 Och stirrade upp mot azurblikt loft

Omkring mig ägnade fjeruaduft
 Och sprängde knopparnes lös.

2. Ty sommers glans låg den sköna jord
 I molulös midasommer-aftons prakt
 Ner under sträckt (den) sig mörkt bliffor
 Så skön en syn som kan ses i Nord
 Och kring den stodo åsar ne vakt.

3. I dröm förjök jag: min ande såg
 Långt mer än ett kroppsligt öga ser
 Han flög öfver Sverige till Österväg,
 Han följde Norges fiskares lag
 Der böljan ratter från polen ner.

4. Och öfver landet låg stilla frid
 Ty folkem, som i många hundra år
 Så länge som Dage kon räknar tid
 Beständigt lifsat i krig och strid
 Och för hoar av blott haft hat och sör

5. De hade tröttnat vid blodig dust
 Och ädligt frägt om stridens grund

Och då drog betet sin sista pust
För framtids dagar i nöd och lust
Hvarann de svors ett fast förbund.

6 Och från den stunden har freden bott
På ömse sidor om (kol) Köleus berg
Ej krigets blodstänkte dem om trötta
Sig öfver hafven, här lyckan grott
Och vi ha samt ett oss must och mäg.

7 Fast sammanknuden det med usbergs kitt
och Norges land med det svenska land
Och ej i tiderna skärs det smitt
Som Sveriges land görs från Norges fritt
Ty städigt fogas af Skeparns hand.

8 Och såsom Köleus står rotad fast
Med foten ankrad i jordens grund
Och icke skakas af vindars kast
Ej skilfoer för det en fura brast
Så fast förblifva skall vårt förbund

9 Ej dagens käbbel dess starka håll
Skall spränga, ankrad i falkets tro
Det är blott myggsarr i stilla göväll
Små vättars stenkast mot skyhögt fjell
Ej deras rubbas den trygga ro.

10 Och Tjotna skall det vår framtid se
Oss trofast enta till samma lott
Bönhörelse då skall vår önskan ske
Att himlen sitt goda må falken ge
Och långt lif åt Huset Bernadotte.
A. Z. Collin.

Lyng, min själ, den
Eriges lof.

Hvem är väl den som dansat hela jorden
Fram dess storverk till det minsta grund
Den kala, bittra, snöbeklädda norden

Såväl som söderas underfalla land?

2. Hvem leder blixtenes ljungeld, åskans
 Hvem förer stormen som på vingar far. dunder?
 Hvem höjde träden i de gröna lundar
 Och gjorde källan lugn och silfverklar?
 Hvem
 3. Hvem är väl den ~~hvars~~ stämman mäktigt talar
 I stormens ^{pot} ~~hvar~~ omkring mitt lugna tjäll,
 Och som si gäfligt, ömt och mildt ^{hvar} ~~hvar~~
 I vindens sas en stilla som marqväll?
 4. Hvem låter hafvets böljor vedgadit svalla?
 Hvem bjuder dem att åter lägga sig?
 Hvem är väl den som kungar kan befälla
 Och de få vandra på hans väljas stig?
 5. Hvem gjorde fästets sol, den sköna, blida,
 Och månen i den gyllne stjärnekrona?
 Hans ande dröjt uppfyller rymden vida.
 Hvar fins väl någon myt så stor som hans?

6. Hvem uppehåller en stelig skara
 Af alla fjoglar i den höga skyn?
 En mästare förvisst det minde vara
 — Natar — o, under för min häpnad syn!
 7. Ack hav, som skådar och den minsta lilla
 Som står i djupa skogen under gömd
 Allting skall tjena endast till hans vilja
 Han ser till mig, jag är ej heller gömd.
 8. För honom får hvart träd sin kronas böja
 För honom grönskar ängens dolde stig
 För honom fjoglarne sin lofsång höja
 Och blomman viskar sitt "förgät mig ej."
 9. Ja hör! För honom sjunger hela jorden
 Hallelujah i tusenstämmigt ljud
 Och hvar vi se, inskrifna stå de orden
 O, det är jag, din skapare, din Gud!
 A - e.

Lifvets Lycka.

1. Säg, hvad är lifvets lycka? Blott den stund
När knoppar svälla i en värlig luad?
Det ögonblick när mellan moln och dimma
Sj tränger fram en solens glada strimma.
2. Är hon den väg, som emot stranden ros
Sj spegel håller men flys bort sig
Enkälla blott på vandringen på heder
En flyktig häring af det soanna Eder
3. En himlens dotter är hon. Fästän här
Hon gästas stundom vingar dock hon bär
Sj krus hon bjuder, mer hon flyger upp
Före än vi gripit rosorna som dofta
4. Hon skolas icke verldslig prukt och glans
Ty enkel hydda fölter hon sj krus.
När tvänne hjertan rätt förestillt ^{andra}

Hon rosor strö på vägen som de vardra

5. En himlens dotter är hon. Om du villt
Att hon skall höra dig för lifvets till
Dig sj till Gud da lyfte, då från ofvann
Hon rosekransad, sänks som högsta gif-
van.
 6. Då står osynlig hon i lifvets strid
Tynd din sida med sin dotda frid
Och bringar svalka åt ditt gvalda hjerta
Hur djupt det siras äw af sorg och smärt
 7. Och när du lifvets heta strid till slut
Vid hennes sida troget kämpat at
Hon åter till sitt rätta hemland
Du följer med, (du) ty då du och ^{svinger}
her vingar
- J. F. Grafström.

Ned med Tyrannerne.

1. Man raaber paa Baand og man raaber paa Tvang
Man skriger paa Magtsprog og Raender
Og nyudsat klinger den aeldgamle Sang
Om Opror mod Traeldommens Laender.
2. Man skraaler paa Frihed for Luke og Thor
Paa Betfaerd mot smaa og mod svage
Og offerlam slaytes, saa raester man tror
Gjenfodte Martyrernes Dage.
3. Ja vel kan I paa kalde Frihedens Navn
Gud. give den aldrig man soinde
Men lidet os tjener dens Eis til Gaard
Naar stokdov den raver i blinde.
4. Gaael kan I Tordne mod Baand og mod Tvang
Gud fri os om Presset skal oges

Men nu skal det sandelig siges engang
Hvor Raadet og Tvang skal siges!

5. Jeg aldrig har soarmet for Stjerner og Bland
Og Kramspring paa bonede Tilje
Men bedre den er ej, den kry bende Aand
Som slikker for Maaernes vilje.
6. Jeg aldrig har sendt hoerken Bön eller Tak
Mod Praaler af Naaden fra oven
Men bedre de er ej, de admyge Tak
For Visdom, som haentes fra oven.
7. Jeg har ingew Loaghet for guldtræssets Dragt
Af Stater med Vaerdighed rustet
Men mindre endda for den selftagne Magt
Som blaffer for Folkegunst-Pactet!
8. Jeg nidigt regjeres af nogen Tyrann
Til Afguder aldrig jeg blotter
Men takke mig da til en ordentlig Maad
For tusend forvante Despoter.

9. Vi kjæder Accepten. Med Ære og Mygt
Belønnes de trofaste Sjæle
I Stet og privat og i Tyndt
Det gælder at herse og — dele.
- 10 Med Trusler den ovage i stande blir holdt
Med Løfter den baklende vundet
Mens hver som ej har sin Samvittighed solgt
Med Skjældsord blir bigstet og bandt.
11. Det skjønne blir stygt, og det gode blir stit
Naar ei det Carolea er viet
Det falske blir sandt og det vrage blir Ret
Naar bara det passer Partiet.
12. Man smør sig om Munden med Smigrers
Mens Sandheden ikke man taaler
Det er ju de ægte Tyranneres Vis
Hvor høit end paa Frihed de skraaler
13. Det er Demagogernes vaulige Saed
Naar Tamper i Næven den brænder
Ikal Pouen de briste for Løven blir kjed

- Og viser de glinsende Tænde.
14. Hvor langt skal vi føres, for noget blir brudt
Hvor længe skal Blindheden vare
Vaagn op, du som sover, og vaerg da tibstut
Vort Land mod den Truende Fare?
15. Bryd Læukerne af og stæng Stumperna hen
I Synet paa "Majoritetten"
Det er ikke værdigt for fribaarne Maad
At krybe for Talmajestæten!
16. Af Lederens Løgn har vi nu faat nok
Som Frihed med Frækkhed forblander
Ve over de falske Profeternas Flok
Og ned med de uske Tyranner.
Kristoffer Randers.

En Stockholmsresa till häst.

för 200 år sedan
Det fins i Glimåkra kyrka
på sakristians vägg,

en bild af en gammal prestman
i katoll, mustacher och skägga

2. Yena handen han håller
hvad som genom sin figur
mest synes likna en bibel
i andra ett öppnadt ur.
3. Från barnebarn känner jag bilden
och minnes se'n många år
hvad det är ännu att säga
att så med året han står.
4. Smart är det två sekler sedan
När kyrkoherden han dötl
harr Paul under ledigheten
församlingen hade skött
5. Och nu han hoppades vinna
Glimåkra och Örkened
som pastor; men mot var bispens
och det ville gå på sned.

6. Herr Paul fundera' en vecka
han fattade sitt beslut
och när han Pönda'n derefter
från Örkeneds kyrka kom ut
- 7 så stod hans springere sadlad
han satte sig upp och red
mot söder bar det ej denna gång
åt Stockholm styrdes hand led.
- 8 Om Onsdagen kom han till Stockholm
och Thursdagsmorgon han drog
sin sak för kung Carl den elfte
som bärsk honom emotlag:
9. Du flackar kring land och rike
att få dig ett grötspat —
men, medan du så är borta
hvem sköter ditt pastorat.
10. Predika gjorde jag själfver
i Pöndags och rider jag strax
så skall jag vara tillbaka

på Söndag till messe dags.

- 11 På soarte herr Paul — och kungen
som sjelf att rida förstod —
han sjelf att yltrade halft mistroget
men nu i skämtande mod.
- 12 Ja, är du hemma på Söndag
och icke gör messefall
så byddig litet om bispew
ha pastoratet du skall.
13. 9 Örkened ringdes samman
och hoveu stod på kyrkans gaff
om icke Paul Ennertsson sjelf
mår klockan hon slog talf.
14. Detu tiden gällde det ännu
att kungsord stodo vid magt
herr Paul han fick pastoratet
som Carl den elfte han sagt.
15. För äprigt jag intet märkligt
vit om herr Paul som prest
Hovens männ' förtjenade gället
Paul Ennertsson eller hans häst.
Svenska Posten